

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra Helten

Citation: Kidde, Harald: "Helten", i Kidde, Harald: *Helten*, Gyldendal, 1926, s. 76. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde03-shoot-idm139975277946896/facsimile.pdf> (tilgået 25. september 2021)

Anvendt udgave: Helten

Han krøb op på en Klippe, der rejste sig som et gråt Horn af Lyngen, og klynget fast i Stenen højest oppe så han i de mange Mile sorte Skove dybt, dybt nede den grønne Spalte, der var Gutachs Løb og Dal, ja måske han endog fandt Niederwasser hvide Kirketårn som en Nål.

Eller han øjnede langt, langt borte, svævende over det sorte Skovhav som en Kæde af skinnende Skyer, Alpernes Snetinder og skælvede på sin Klippe som for Guds Åsyn, for Paradisets Rige.

Og ved Windeckfelsen, hvor Vandene skiftes, og de næsten udstøvede Fodspor i Vest løb ned mod Reichenbachthal og i Øst mod Oberes Gutach, knælede han i Blåbærrisene for det ældgamle Krucifix, hvis rustne Bliktag klaprede klagende over den Korsfæstedes skægløse Ansigt, der havde grædt sig hvidt i Årenes Ensomhed og Regn . . .

Om Søndagene gled Kirkevandrenes Skare gennem de smalle, dybe Dale fra den inderste sorte Krog, mellem de natlige Fyrremure, langs de rivende Bække, under de blomstrede Kirsebærtræer, der stod som en sølverne Blomstertåge under Skovene, forbi Engstrimlerne om den voxende Strøm, der bruste over de hvilende Savmøller, ud mod Hoveddalens smaragdgrønne Leje med de aldebrune Gårdes grønsværsdækkede Tage, Kirkeens spidse, hvide Tårn og Borruinerne på de stejle Højder.

I Gutach Nationaldragter kom de, Folkene fra de dybe Skove: Kvinderne i de hvide Særkekærmer med store, sorte Filt hatte med røde eller hvide Ponponer på Hovedet, med folderige, korte Skærter, hvide Strømper og sølvspændede Sko — Mændene i Højtidsdragtens skyggebrede Hat, lange, lilla Fløjlsfrakke, sølvknappede Vest og Knæbenklæder og de høje Stave i Hænderne.

Tavse og alvorlige drog de frem, ranke og magre, med faste Skridt, mod Kirken i Dalen. Langvognene af Kurvefletning kørte imellem dem, ladet med femten til tyve Mennesker, med de svære Heste travende i de metalbeslagne Seletøj med Grævlingeskindene på Åget. Solen strålede over de sorte Skove, og Kirkeklokkerne kaldte fra de dybe Dale.

— Eberhard sluttede og så hen for sig med tunge

Øjne, men Benedict lå med Kinden mod Armen og stirrede på ham, bleg og åndeløs, svimmel som hin Gang han selv var under den åbne Himmel med Eberhard. Som Kulsviernes Røg steg over de dunkle Skove, steg Folkets og Benedicts Ånd mod Gud, op i det blændende, smilende Blå.

Så nikkede Eberhard mildt til ham, gennem Tårer, strøg ham over Kinden og hentede fra sin Hylde små Bøger og læste højt — Hauffs Eventyr fra de dybe Skove, om Værtsbuset i Spessart, om den blanke Hirschguldten og det kolde Hjærte, Hebels „Rheinländischer Hausfreund“ og „Schatzkästlein,“ Eventyr og Sagn om Glasmandshytter og Kulbrændere og Herskabets Skovfogeder; om Bisper og Grauatlibere, vandrede Svende og Bjærgmænd; om Fløtere, der ad stride Floder styrede deres Tømmerflåder fra Skovenes grønne Skyggegrøtte til alle Floders Fader, Rhinen, og videre til Holland og Havet; om Mittagsjungfrau fra Skovenes stille Lysning; om det gyldne Kors, der skinnede over hele Schwarzwald, fra Kirkespiret i Straszburg, Guds Under, til det mindste Kors på Brystet af Guds Moder i det ældste og laveste Kapel i den eusomste og inderste Skovkrog — i Württemberg og Baden, i „Guds Øjsten.“

Hele Natten drømte Benedict om Kirsebærtræernes snehvide Blomsterbånd, der gennem Schwarzwalds sorte, endeløse Skove ledte til Gud; om Suset, der aldrig ophørte, aldrig svandt og aldrig kom nær, så lidt som Gud Herren selv; om ensomt Løb over lyngklædte Sandåser højest oppe med Alpeverdenens hvide Skyer omkring, ned ad stejle Stier dybere og dybere ned i Kæmpefyrenes krydrede Nat, hvorfra man aldrig fandt ud, men hvor man inderst inde nåede Skovlandets Hjærte, det blodigtgyldne Krucifix.

Og han vågnede, hed og beruset, i det iskolde, sorte Kammer og så ved det blaffende Spiddelys Eberhard famle sine Klæder på sig, stille Maden til rette til ham og knæle ned på Gulvet og bede, at Herren vilde give ham Styrke til at bære denne nye Dag, at holde ud i dette Hus, til han havde ført hver en af dets Kvinder, som Christine, til Herren — og tumle ned ad den stejle, mørke Trappe, forbi Dørene, hvor der hviskedes og ti-